

We kijken ernaar en zien het niet, men noemt het subtiel.
We luisteren ernaar en horen het niet, men noemt het klankloos.
We tasten ernaar en raken het niet, men noemt het onbewogen.

Deze drie zijn niet (geheel) kenbaar.
Daarin vallen zij samen om eenheid te formeren.

Betreffende Eén:
er is geen grootsheid daarboven, geen oorspronkelijke kleinheid daaronder.
Grenzeloos vertakt werkend,
is het onnoembaar en keert terug tot niet-zijn.

Dit heet vorm van het ongevormde,
beeld van het beeldloze,
onbeschaafdheid van het vage.

Achter volgend zie je de rug niet,
van voren naderend zie je het aangezicht niet.

Zich houdend aan het Tau van nu,
kent men het ontspringen en het oude.

Dit heet: De draad van Tau.